

Lorenz Bodock

Augustissimum Incarnationis Jesu Mysterium

Nunc Vero Ad vota multorum Rostochi[i], Exprimi Curavit, Rostochi[i]: Richel, 1640

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn73974237X>

Druck Freier Zugang

Heilworts-Fertrede

L. Bodock.
R. V. theol. 1640.

226
AUGUSTISSIMUM
INCARNATIONIS JESU
MYSTERIUM.

QVOD

IN ALMA ROSARUM UNIVERSITATE
CORAM

*Amplissimo ac frequentissimo VIRORUM
CLARISSIMORUM Confessio*

STUPORE æqvissimò, GAUDIOq; meritissimò
Prosequendum esse

PUBLICO SERMONE

ostendit

In Vigiliâ NATIVITATIS CHRISTI
M. LAURENTIUS BODOCK

Posnâ - Politanus.

NUNC VERO

Ad vota multorum

ROSTOCH I, EXPRIMI CURAVIT

Typis

JOHANNIS RICHELII,

Anno Domini 1640.

4

AUGUSTISSIMUM
INCARNATIONIS JESU
MYSTERIUM.

QVOD

IN ALMA ROSARUM UNIVE SITATE

CORAM

ACADEMIA SACRAE THEOLOGICAE

OPUS

AVGVSTINI EPISCOPI

PUBLI

IN VIGILIA NATIVITATIS CHRISTI

M. LAURENTIUS BODOCK

ROSTOCKIENSIS

MDCCCLXXV

AVGVSTINI

OPUS

IOHANNIS RICHARDI

Anno Domini 1875

THURINGIÆ * ROSTOCHIENSI * BRUNSVICENSI & LUNÆBURGENSI * HOLSATICÆ * WESTPHALICÆ * POMERANICÆ * MEGAPOLITANÆ * MARCHIACÆ * FRISICÆ * ERISICÆ * SILESIÆ *

OMNIBUS ET SINGULIS
 NOBILISSIMIS, PRÆSTANTISSIMIS
 IN
 INCLITA ROSARUM
 ACADEMIA
 NATIONIBUS,
 NEMPE

Nobilis: Præstantis: Ornatissimi Dn. Studiosi.

Non diu nec anxie deliberavit animus, cujus nam titulum Oratio de ineffabili Jesu incarnatione habita,

in vestibulo praescribendum sibi haberet. Cum enim
se se illi Nobilissima ac Praestantissima Dominationes
Vestra objecissent; quae ad ipsam benignissimis auri-
bus excipiendam, adeo confluerant, ut Academia
prorsus suis sedibus convulsa videretur, aequum dignum-
que subito iudicavit, ut sub Nobilissimo ac Praestan-
tissimo nomine Vestro, in lucem publicam prodiret,
Cui jam donatam, ad Sacrarium Nobilitatis Praestan-
tiaq; Vestra sisto; indubitanter sperans, excellentes
ac verè nobiles mentes Vestras, (non a stimulatione, sed
donantis affectu liberalitatem metiri edoctas) beni-
gnissimè hac modica interpretaturas, notoriamq; hanc
tabellam, famigerati Nominis Vestri templo dica-
tam, non aspernaturas. Quod ubi expertus fuero,
in patrium solum è rebus caducis abire videbor. Cum
his Diu interestote viventium consortio, & non dege-
nerem aliquando in hac mundi Universitate spartam
tueamini. In quo simplici concludo voto. Rostochiū
6. Mart: A. D. 1640.

Nobilitatis ac Praestantiae Vestrae

Devotissimus

M. Laurentius Bodock.

INEF-

INEFFABILE
INCARNATIONIS CHRISTI
MYSTERIUM.

Magnifice D. Rector, Reverendi admodum,
Excellentissimi, Amplissimi, Clarissimi
Viri. Tuq; Generosa Nobilissimæ Juv-
entutis Corona, ad laudem Ecclesæ, Reipub:
progenita.

Angustissimum temporis moderni mysterium,
quò Magni ille consilii Angelus CHRISTUS
JESUS, ex splendidissimo Majestatis inaccessiblei
fastigio, ad nostræ mortalitatis vallem, solis ca-
lamitatibus septam sese demisit, nemo tam an-
gustis humanæ mentis & eloquentiæ limitibus complecti
potest. Si etenim apertissimæ perniciet, incolumitatem
suam exponeret, & in spontaneum, quasi cæcus, interitum
rueret, qui rapidissimum fluvium, extraq; ripas exeuntem,
sive generoso eqvo, sive validissimis manibus ac brachiis
confusus, fastuoso ausu trajicere contenderet. Quis jam
incomprehensibile Incarnationis JESU mysterium? Quis
profundissimum hunc Oceanum, absq; manifestissimo vi-
tæ naufragio tranare valebit? si in solo eqvo, nimirum
intellectu; si in pedibus tantum ac manibus; in solis nem-
pè caduci ingenii viribus, supercilio fas spes suas posuerit.
*Abyssus imperscrutabilis est, (mellifluus loquitur Bern-
ardus) Et in quò hauriam non est mihi. Alta pro-
fundit.*

funditas, & quis inveniet eam? In quâ, scelestus ille
CERINTHUS suffocatus est, qui captum tantum me-
diocritatis mortalis consulens, parvum JESU, hodie incar-
nati, divinitatem denegare non erubuit. In quâ, sævien-
tibus undis impius ille MANES PERSA obrutus est,
qui ad frivolam rationis sortem sese recipiens, parvulum
JESUM, imaginarium tantum hominem, Spiritum in-
phantasticâ carne inclusum asseveravit. In quâ deplo-
rando sanè præcipitio, infelix ARIUS interiit, qui ad im-
becillum humani judicii lancem, tam inæstimabilis arcani
momentum ponderans, parvulum huncce, meram non-
nisi creaturam esse, nihilq; cum divinitate commercii ha-
bere, blasphemio ore affirmavit. In quâ deniq; perierunt
& omnes alii, aut divinitatis aut humanitatis hujusce par-
vuli hostes, qui videlicet ad extremam insaniam redacti,
modico, proh dolor! sui intellectus vasculo Oceanum di-
vinitatis includere, & infinitum Universitatis auctorem,
pugillo comprehendere attentarunt. Quid igitur? illa sa-
ne pierate fieri potest, ut tam sublime Mysterium, adeo
ipsum mortale cacumen transcendens, ut ne angelicæ eti-
am accessionis capax amplius esse judicetur; ut inquam
horrore taciturnitatis potius supprimatur, veloque quasi,
ad instar sagacissimi Thimantis obumbretur, dum præcel-
lentissimorum etiam Oratorum penicillo adæquari non
potest. Minimè verò. Circa improbitatis & ingrati-
tudinis flagitium, è finibus etiam naturæ exterminandum,
surdâ, hodiernâ die, præteriri aure, silentiique involucris
involui non debet. *Ex eò enim, quod ineffabilis est
materia.* inquit Leo ille X. licet majestatis divinæ usur-
pator temerarius) *fandi tribuit facultatem, nec potest
deficere quod dicatur, dum non possit esse satis quid
dicitur.*

dicitur. Utar itaq; jam in hoc Amplissimò & frequentif-
 simò Cætu meliori industriâ, utar laudabiliori, supremi
 Auxiliatoris auspicio solertiâ, ut eò tutius & facilius præ
 aliis, tam immensum incarnationis Christi pelagus vadare
 valeam; ingrediar videlicet, cum intimâ pectoris submis-
 sione, fidei Cymbulam, & dum alii profunditatem tantæ
 rei, sollicitè & cum periculo potius, quam humiliter agno-
 scunt, dum ad libram rationis humanæ exigunt, quod à
 ratione, Divina Providentia seqvestravit; ego magnitu-
 dinem ejus per totum moderni sermonis discursum STU-
 PORE satius meritissimò, G A U D I O Q U E æqvissimo
 prosequendam esse, quam anxîâ & supervacaneâ subtili-
 tate indagandam autumo. Sublevate jam O O. A A. S S.
 sermonis vela, benevolentia vestrae favoniò, placidaque
 attentionis Zephyro ad faciliorem & feliciorem portum,
 propellite Oratorem sin minus disertum, at certè Omnium
 Vestrum amantissimum, quem sola spes humanitatis Ve-
 stræ (quam hic confluxus indicat) adeò erexit, ut majorem
 conatum animo concipere auderet, quam vel ætas, vela-
 nimi robor postulare.

Nunquam sanè, (ne à longè petitis utar verborum,
 blandimentis) aspexit ætas antecessorum nostrorum, nun-
 quam consequentes anni intuebuntur, diem hodierno si-
 milem, diem tam copiosam, tam uberem ADMIRANDI
 & EXULTANDI materiam præbentem. Quam cum
 devotâ recordatione (GREGORIUS NAZIANZE-
 NUS) imposuisset intimis sensibus, in hæc prorupit, ob-
 stupefactus, verba. *Hujus solius diei clamabo verita-
 tem & gratiam, in quò natura non habet, usus igno-
 rat, ratio nescit, mens non concipit, eloquium tacet,
 ingenium hebet, cælum pavet, terra stupet, quod*

DEUS

DEUS HOMO factus est. Nec immeritò profectò,
Si etenim liquidiorẽ Spiritum è cœlo haurientes, accu-
ratiùs in signe hodiernæ dici mysterium perpendemus, vi-
debimus subitò, summum rerum moderatorem, excellen-
tiori quodam pollice, in illud, tanquam in præstantissi-
mum opus incubuisse, delicatissimis industriæ lenociniis,
in hoc unicum luxuriasse, totamque suam potentiam im-
pendisse, ut esset, quod in sublimiori rerum humanarum
arce positum, omnes in admirationem raperet, cæterisq;
stupendis operibus palmam præriperet. Excellentissimo-
rum (ut video) pictorum in hoc opere vestigia pressit; ut
enim illi in delicatissimis sui ingenii monumentis, hæc vel
similia verba, in *Præterito imperfecto*. **APELLES**
FACIEBAT. POLICLETUS FACIEBAT.
apponere consueverant; certiore quasi reddere oculum
industriæ pictoris svavibus jam illecebris captum expe-
tententes, eximia nrmpe illa simulacra, venustissimis licet le-
nociniis expolita, si non vitio, præstantiori saltem manus
gloriæ succumbere posse. Sic supremum illud Majestatis
Numen & Imperium, cum totam hanc rerum supellecti-
lem, homini elocandam exornasset, cum vastissimæ huic
terræ, instar elegantissimorum monilium maria, tot insu-
larum quasi ocellis & margaritis collucentia prætexeret,
cum illi spirabilem naturam, illumq; summum, qui suo
complexu cingit omnia, ætherem præberet, in quo ratis
& per omnem æternitatem fixis legibus, voluuntur paris-
simi stellarum cætus. Quid aliud agebat? nisi imagines
quasdam eximias divino suo penicillo elaboratas, in pu-
blicum exponebat, adjunctis quoq; similibus in IMPER-
PECTO duntaxat PRÆTERITO verbis, **DEUS FA-
CIEBAT. ET ERANT VALDE BONA.**

Signi-

Significare volens Supremus omnium Procreator, mundum hunc univcrsum, ornatissimum quidem esse, tot rerum generibus distinctum, tot luminibus illustrem, tantâ varietate ad ejus imitationem, quem intrâ suos divinæ mentis thesauros, archetypum continebat, fabricatum; in illo nihilominus non adeo ingentem laborem impendisse, nondum ultimam virium suarum industriam declarasse, & eò sexcentos etiam perfectiores condere, conditos vel tenuissimo halitu in uno oculi ictu diffare posse. Quæ neminem vel minimâ dubietate discriminare possunt. Lux etenim hæc, si *Curtii* verbis uti vellem, *naturale solatium*. Si *Thaletis* apud *Plutarchum* in conviv: *pulcherrimum opus*, unico tantum ejus verbulo in hoc Orbe comparuit: FIAT LUX, dixit, ET FACTA EST LUX. Cœlestium horum Orbium globi, fulgentissimæq; stellatæ machinæ faces, digitis tantum confectæ. Nobilissimum animal cœlo destinatum, magnum mundi hujus miraculum, hujusq; Universi Microcosmus, manibus solum est plasmatus. Omnia deniq; quæcunq; suo ambitu ingens hæc mundi moles complectitur, modico vel nullo labore, exiguo negotio, nullâ difficultate, ab uberissimo iſto omnium bonorum fonte suam traxerunt originem. Verum dum Naturam humanam, cujus solâ imagine per tot millia annorum, in illo stellato palatio, in illis æternitatis deliciis sese oblectabat; dum inquam cœlestis veluti prociis, amoris spiculis sauciatus assumpsit, dum illi eandem hypostasim benignissimè tribuit, tamq; insignibus muneribus exornavit, tunc jam non in PRÆTERITO IMPERFECTO, FACIEBAT, sed in PLUSQUAM PERFECTO. FECIT POTENTIAM, in brachio suo, FECIT, quia quinq; millia annorum hic impendit, FECIT,

B

quia

quia omnem providentiam hic deposuit. **FECIT**, quia infinitam prudentiam hic attrivit. **FECIT**, quia universos coelestium gratiarum thesauros hic proficit. **FECIT** quia divinā hic (ut ita loquar) majestatem exhausit; ut non, æviter temporibus, meliorem, digniorem, præstantiorem **CHRISTUM JESUM**, pro nostrā salute incarnatum producere, ne dicam excogitare possit. Extollatur jam magnus ille terrarum lustrator **HERCULES**. qui altissimas duas in limitibus Hispanicis columnas, cum hāc inscriptione, **NON PLUS ULTRA** posuit. Sed ita tamen extollatur, ut coelestis Orbis Architecti dignitati & laudi incomparabiliter primariæ, humillimas fascas submittat, qui tam sublimes in Mundo columnas hodiernā luce, divinam nimirum humanamq; naturam in **CHRISTO JESU** erexit, ut jam, *Non plus ultra* infinitum robur divinum procedere. *Non plus ultra*, immensa potentia, progredi. **NON PLUS ULTRA**, inexhausta bonitas conferre potuerit. Hic jam cessat **DEI** ipsius ratio, hic jam flaccescit ille divinus æternusq; vigor. O stupendum & inauditum antea in Orbe opus. O profundissimam arcanorum Dei caliginem. O admirabilis mysterii majestatem; in cujus contemplatione Damascenus quondam affixus, & ab hac tumultuariā sensuum consuetudine paulisper abreptus, jure meritò exclamavit. Non est simile factum opus in universis terris, nihilq; est majus inter omnia & super omnia, quam quod **DEUS** factus est **HOMO**. Totam jam in Dei Præpotentis Majestatem, & in hominis vilitatem, oculorum aciem conferamus, ut tremendum, hoc etiam Angelicis Spiritibus Incarnationis **JESU** opus, profundiori stupore dignum esse fateamur. Quid **DEUS** est aliud, quam mens (ut cum pavore loquar) ab omni
mor-

mortali concretionē secreta, optima, immortalis, perpetua, sapientissima, spiritus per omnia commeans, & singulis Universi partibus, quasi accuratissimæ lyræ fidibus intentus, qui fluentium rerum canticum jucundissimâ varietate temperat, ingenitus, immortalis, perpetuus, solus, ipse sibi locus & mundus & maximus quidem mundus, cui spirans omnis intelligensq; natura, & habere & agere non cessat gratias. Graditur ille insigni Majestate Cherubinis insidens, celeriq; ventorum turbine circumquâq; rapitur. Sexcenta consequuntur currum millia, in quibus igneæ Angelorum cohortes, copiosâ luce circumfusæ radiant. Sol ad nomen ejus expavescit, adamantinæ cœli portæ contremiscunt, intendunt sese flammeæ nubes, & lucido quodam horrore torum hoc aeris spacium circumvestiunt, mugiunt tonitruum fragores, præmicant fulgura, volitant procellæ, ruunt fulmina, immixti grandini rutili carbonēs depluunt. Ecquis hic non malit stupere potius quam loqui? Vos appello purissimi animarum cætus, qui beatas illas sedes, æternis syderibus illuminatas colitis, nonnè quoties in hoc speculum oculos defigitis, toties connivetis splendore lucis obruti, pennasq; ori prærenditis? ut radios veluti per nubē emissos excipiat, quos aliter sustinere non potestis. Volum⁹ nos autem scire, quid homo sit? imbecillum corpus & fragile, nudum, suapte naturâ inerme, alienæ opis indigum, ad omnem fortunæ contumeliam projectum, dicit *Seneca*. Expetim⁹ adhuc nosse quid sit homo? Imbecillitatis exemplum, temporis spolum, fortunæ ludicrum, mutationis imago, invidiæ & calamitatis trutina, morbi pabulum, mortis victima, inquit *Stagirita*. Exoptamus ne ad extremum, competum habere quid sit ille? somnium umbræ respondet *Pindarus*.

Ipsa calamitas ait *Herodotus*. Occasio miseriarum, loquitur *Philemon*. Folium caducum narrat *Homerus*. Purissimum nihil, asserit cum *Sophocle Petronius*. Ah! quid tandem hodie supremi DEI propter hunc vilem hominem, non præstat benignitas? ad quid se hodie non resolvit? quid propter illum non attentat hæc incircumscripta Majestas? quam prius, nec Angeli intueri, nec Seraphim intelligere, nec Cherubim pervestigare poterāt. Hodie (ô tremendum totius Orbis spectaculum) potentissimus ac validissimus Samson coelestis, DEUS nimirum tonditur & ligatur; tonditur dico non frustra; non enim perpulchri illi divinitatis crines (incomprehensibilia videlicet attributa) evulsi sunt, intus in capite radices manent, & ab æterno ab illo profluunt. Gestatur enim ut parvulus, sed adoratur ut DEUS, parvulus in præsepi, sed immensus in coelo, vilis in pannis, sed in stellis gloriosus, tenellus, Virgunculæ affusus pectori, tam moliter castissima appetit ubera, lacteumq; degustat nectar: Sed totius Universi possidet opes, ipsumq; munificè alit. Tam tenellæ manus Orbem rotant, tam parvi ocelli Solem illuminant, tam exigui pedes tartara calcant. At quis tandem hunc Samsonem nostrum, toto quondam mundo terribilem & formidabilem ligat? Amor solus & unicus, O. O. AA. SS. erga *Dalilam* naturam humanam ineffabilis; ligat amor, dum illum, ad cuius nomen Sol ipse, tanti tamq; stupendi Numinis umbra potius quam effigies expavescit; dum inquam debili corpusculo humano vestitum, in agresti domunculâ, frigidæ tempestati, ventorumq; flatibus undiq; perviâ reponit, lectulumq; in præsepi animalium sternit, demum in furciferorum patibulo straturus. Ligat amor, dum inexhaustum æternæ Sapientiæ Oceanum, parvulo, imma-

immaculatæ Virginis utero circumscribit, & demum ex illo, humanitatis cancellis terminatum, in lucem emittit. Ligat amor, dum in eodem felicitatis vestigio ab æterno consistentem, in tempore nasci, vitæ telam à summis rerum asperitatibus ordiri, eandemq; ærumnosis laboribus, morte cruentâ pertexere compellit. O celebrem, ô stupendam Amoris unius victoriam, ad quam obstupescite, invictissimi quondam Heroes, qui spem nominis factorum magnitudine superaftis. Silere jam, qui tot millia mari devictorum, terrestri demum prælio, turpem in fugam, projecistis. Ne verbulum proferte, qui parvulâ manu, innumeras copiam hostias profligastis. Non vobis amplius immortalitatem apud posteros, ob tam præclare gesta, vendicate, sed omne nomen æternitatis stupori consecrandum, omnes laudes, omnesq; laureas *Amori* hodiernâ luce tradite, qui de DEO ipso, quem metuunt & adorant Angelorum catervæ quem horrent inferorum claustra, creaturarum minimæ agnoscunt, nobilissimæ reverentur, triumphum nunquã in seculo visum vel auditum reportavit. Quem cum *Bernardus Serm: 46.* in Can: Cant: altissimis animi radicibus infixisset, quasi extra se abreptus loquutus est. *O suavitatem, ô gratiam, ô amoris vim. Summus omnium, imus omnium factus est. Quis hoc fecit? Amor dignitatis nescius, dignatione dives, affectu potens, sua se efficax. Quid violentius? Triumphat de DEa amor, ut scias amoris fuisse, quod hodie plenitudo effunditur, latitudo equatur, singularitas sociatur.* Quis jam dignum profundissimo tempore Incarnationis JESU opus dicebitur? quis præ ipsâ admiratione exanimatus cum *Damasceno* (lib. 2. de fide

Orth; c. 3.) non affirmabit? Opus hoc esse novum novorum maximum, & quod solum novum sub Sole est, per quod infinita Dei apparet virtus. Obstupesce hodie Daniel & exanimis in terram corruet, qui jam non Angelum splendidis vestibus indutum, sed Angelorum omnium Regem cernis, quem illa sacratissima Puella, inter palustres tugurioli cannas, inter pecorum anhelitus parit, in quem perflant acerbiores venti, & in tenellos artus parvuli, nulla clementiâ desæviant. Obstupesce *Isaia Propheta*, qui jam Deum non inter duos Seraphim, non in sublimi loco, sed inter bovem & asinum, inter pauperculos pastores, in desertâ semirutâq; casulâ conspicis, quam tamen crebrâ de cœlo faeces, magnâ dignitate circumvestiunt. *Ita hic sanctior est locus rupe Tarpeia, quæ de cœlo sæpius fulminata, ostendit quod Deo displiceat.* Obstupesce, dum æterni Patris, æternum filium, Angelorum delicias, in quô ne minimus quidem unguiculus erat, qui non spiraret divinitatem; dum inquam cernis in stabulô loco palatii, in præsepio loco throni reclinatum, in paleâ loco auleorum extensum, à Pastoribus loco Purpuratorum stipatum, tantâq; inter inchoatæ vitæ acerbitates serenitate renidentem, ut non dulcius micarent stellæ, non serenius fulgeret lacteus ille circulus, non placidius spirarent Ethesiæ. Imo totus hic obstufecat Orbis, hic præ admiratione deficiat & consterneretur. Hodie etenim insignis ille lapis, septem oculis radians, mirificèq; ipsius Dei operâ cælatus, quem quondam à Patre æterno, Sacerdoti magno Jesu ostensum esse apud Zachariam legimus, qui nullus alius est nisi **CHRISTUS JESUS; lapis in fundamentis Ecclesie pretiosissimus**: lapis, quinque splendidissimis stellulis, in campo cruentæ passionis rubens, quinque

que nimirum sacratissimis vulneribus tanquam divinis trophæis coruscans. Lapis septem oculis condecoratus, si septem SPIRITUS S. favores, humanæ CHRISTI JESU naturæ, indicibilem pulchritudinem concilians spectem. Lapis oculatus, si divinam ejus & inexhaustam sapientiam, per oculum ab *Aegyptiis*, per oculum torum videntem, somni expertem à Tertulliano, & per ipsam lucem ad omnia excubantem, designatam, perpendam; quæ oculum, sive ascendas in cœlum, sive te abdas in remotissimas terræ partes, sive trajecto Oceano in oris extremis delitescas, sive obscuræ noctis latebras inquiras, nunquã, omnia complectentem, tenebras juxta ac lucem æstimantem effugere potes. Lapis Persarum gazis, mundi; thesauris carior, ipsâ magni operum mirabilium opificis dexterâ cœlatus, tam eleganter, ut illa CHRISTI JESU humanitas, omni sapientiâ, virtute, & gloriâ, quasi quoddam, divinum cœlum lunâ stellis & Sole, distincta esse videretur: tam sapienter, ut gemmæ politissimæ, aureo, Divinitatis annulo insertæ, ipsissimam vivamq; imaginem referret; tam subtiliter, ut inter naturam divinam & humanam summa sit in VERBO unio, intima per unionem earundem complexio, O sublime Mysterium. O miraculum omnium miraculorum maximum, ad quod, illæ magnæ mentis, purissimæ scintillæ, expressius ad æternæ pulchritudinis exemplar conformatæ expavescunt, & dum lapidem hunc, naturam nimirum CHRISTI JESU humanam ad thronum majestatis divinæ elevatam advertunt, se ipsos jam inferiores, imò corporum ministros, salutis humanæ propugnatores, obsequio servos, cum ingenti pavore fatentur, licet in illos ab ipsis ortus primordius, tanquam in vasa myrrha aut cristallina, omnibus artis lenociniis enucleata, divinitatis rivi, tantâ & tam muscitâ dono-

donorum fragrantia depluerent. O utinam par esset ætas! sed sum infans, utinam facundia flumen adesset, sed deficio. Utinam in ore meo voces, omnium personarent Oratorum, utinam in me spiritus, totam eloquii latialis respiraret suadam, sed jam languidus & hærens obmutesco, corpore & animo corruo, admirationis stupore confusus. Quidquid enim hodie intueri licet, miracula sunt, prodigia sunt, naturæ leges juraq; violantur. Præter enim hoc, quod Rex sæculorum immortalis, cujus immensitatem, cœlum minimè capit, tanquam Unicornis cœlestis, *dilectus quemadmodum filius Unicornium*, prius tonans, fulminans, piaculari eluvie terram, horribili comburio Urbes obruens, nunc rectâ ad Virginem formosissimam B. Mariam pergat, demittat sese blanditer, & in sinu ejus moliter conquiescat, in ejusq; facie, tot cœlestes gratiæ renideant, quot serenâ nocte fulgent in cœlo stellæ, instar ardentium gemmarum suis Orbibus affixæ; præter inquam hoc. Omnia hodie mysteriis scatent. Univerfus terrarum Orbis hodie, mandato Augusti describitur. Pax per omnes mundi angulos hodie dominatur. Jani templum, in simulacrum *Orta in diebus justitiæ & abundantia pacis* hodie obseratur. Tres Reges ab extremis mundi finibus in Bethleem hodie proficiscuntur. Herodes Jerosolymis hodie tremit. Doctores Legis & Scribæ hodie oracula consulunt. Pastores concentum suavissimum musicorum cœlestium hodie percipiunt. Bos & asinus infantem primi hodie adorant. Idola ad terram hodie prosternuntur. Sol in tres partes hodie scinditur. Fons Romæ oleum hodie scaturit, & in Tyberim fluvium copiosè sese exonerat.

Sed te jam alloquor Celeberrimum Rosetum Balthicum, Palladium totius Megapolitanæ regionis, delubrum

Erudi-

Eruditionis, commune quoddam sapientiæ Oraculum, omniumq; disciplinarum quasi Emporium, An tu ad admirationem & stuporem non compelleris? dum hodie parvulum, vix ocellos aperientem, temerè vagientem & plorantem contemplaris; qui tamen tot cælata in æthere stellarum simulacra nominat, qui perpetuas dierum conversiones consignat, qui imbrium stillas percenset, qui arenas numerat, qui profundissimas scrutatur voragine, qui mētis humanæ latebras, abditosq; recessus permeat, qui *Platonem* & *Stagiritam* inscitiae arguit, quorum prior quò plura Deo tribuebat, eò minus huc venturum suspicabatur; alter verò, Motorem suum cælo firmissimè alligabat. An mirari non debetis accuratissimi Philologi, qui hodiernâ luce VERBUM ACTIVUM, simul & PASSIVUM, adepti estis. Nonne ACTIVUM? qui hanc amplissimam & florentissimam mortalium Urbem, qua quid præstantius? quid pictius? quid elegantius fingi potest? fabrefecit. Nonne PASSIVUM? qui passibili carne indutus, summas jam atrocesq; in ipsis vitæ exordiis perpetitur ærumnas, & postmodum, inter crudelem hostium petulantiam, sputis illitus, vincrus funibus, cæsus flagellis, spinis laceratus, in crucis funestissimâ lanienâ deformatus, extremum spiritum, pro nostrâ salute, constanter effundet. An non mirari debetis & vos subtilissimi Logici? dum jam ex duobus principis intervallo prolixo distantibus, ex HOMINE & DEO unam Conclusionem inferri auditis. Et VERBUM CARO FACTUM EST, ET HABITAVIT IN NOBIS. An non mirari debetis & vos ingeniosissimi Arithmetici? dum hodie nodum illum ratione suâ dissolvere non valeus, quomodo nempe duæ naturæ diversæ, unum suppositum obtineant, & in unâ suppositalitate, duæ perfectissimæ & impermixtæ maneat. An non mi-

C

rari

rari debetis & vos acutissimi Geometræ, quod talis mensura genus vos fugiat, per quã infinitum cum finito, temporale cum æterno, immensum cum angusto, Deus cum Homine mensuratur, & ita mensuratur, ut ne hilum quidem divinæ naturæ laudū diruat, aut majestatis divinæ apicem hæc mensura infringat. An non mirari & vos debetis? solertissimi Mathematici, dum Solem illum lucidissimum CHRISTUM JESUM, eclipsim pati, sed non in se obscurari, nube naturæ humanæ obvolui, sed ne minimum quidem de splendore ejus divino deperdi agnoscitis. An non mirari debetis & vos Musici? turbulentorum motuum propulsores, jucunditatis conciliatores? dum jucundissimam & harmonicā modulationem auribus arrectis percipitis, quæ voces *diversas & dissonas*, vocem nimirum DEI & HOMINIS, reddit consonas, longam cum brevi temperat, varios æquabiliter concent⁹ format, & incredibiliter dulci modulamine aures naturā delicatulas mulcendo complet, & complendo mulcet. Dulcissima sane Musica. *Chalybs*, qui dulcedine ejus non movetur, Efficacissima profecto. *Ulex*, qui suavitatem ejus non sentit.

Secunda
pars.

Sed quò magis tam tremendum mysterium trutino, eò magis in illum Polycriti lacum ingredior, in quem quò altius quis progreditur, eò magis ac magis per singula momenta, succrescentibus aquis implicatur. Flecto itaque jam Orationis licet ineliquatæ cursum, in LÆTITIÆ, VOLUPTATIS QUÆ campum. Sed verè campum! quis enim certam viam aut limitem in eo comprehendere potest! præfertim si primò lumina mentis erexerit, ad inexhaustam CHRISTI JESU bonitatem, quæ cumulatissimum totius perfectionis florem complexa, nullius rei indigens, omnium opulentissima, toti se mortalitati nostræ,

in

in ineffabili incarnatione, profundissimâ quadam libera-
 tate profudit, calamitosamq; humanæ naturæ sortem, in
 prosperam ridentemq; fortunam erexit. Jacebat enim il-
 la, proh dolor! in perpetui squaloris sordibus, sanguineis
 ipsorum Diabolorum simulacris protrita ac conculcata,
 nullus timor Numinis, nulla inferorum suspicio, nullus re-
 ligionis sensus. Ubique Dæmonum simulacra, Dæmonum
 aræ, Dæmonum templa, & quod dicere perhorresco, in
 ipsis excisis & funestatis Dei altaribus, Dæmonum vexilla,
 trophæa, triumphales arcus fulgebant. Funestissimus Or-
 bis vultus, partim foedissimi lupanaris, in quod omnes li-
 bidinû cloacæ defluerant, partim amphitheatri cujusdam
 ex scelerum colluvie humanoq; cruore macerati speciem
 præferbat. Quid interea benignissimus Deus? vibrat
 ne fulmina? exquisita ne tormentorum genera, ad impio-
 rum mortalium scelera machinatur? Minimè verò; am-
 plectitur satius viam ab ipsis etiam Angelorum mentibus
 seclusam, tam deplorandam & sub adversæ nimirum for-
 tunæ pede prostratam naturam, in ipsissimam nobilitatis
 lucem, in hilaris fortunæ exemplum sublevare conatur.
 At quibus artis illecebris id factum oportuit talibus nempe.
 Deus se homini abjecto, plenissimò divinitatis ful-
 gore circumfusum repente objicere debuerat: sed luto &
 tenebris oppresse hominum mentes, ne minimam quidem
 lucis illius scintillam, nisi per transfennam sustinere pote-
 rant. Quid igitur summus ille omnium effector & restau-
 rator ait? quid comminiscitur? Acerrimos illos & indo-
 mitos divinitatis radios, lenissimâ veluti corporis nubecu-
 lâ perfringit, & in hac primi parentis argillâ, non jam fu-
 gaces & vetustos sui colores imprimit, quibus finem ætas
 esset alatura; sed se ipsum hoc luteo mortalitatis nostræ
 ergastulo circumclusum, terris exhibet, & ut à summò

semper fugientem *homulum* semel apprehenderet, imò
ut delicatissimis & ab æterno expetitis amoribus ejus, tan-
quam suæ exoptatissimæ Sponsæ frui posset, ipse homi-
nem induit, ipse humano corpore sese cooperuit, egregiū
ac industriū sane aucupem æmulatus, qui ut aviculam,
suo ingenio vagam, & timidam illiciat, confectā ē versico-
lore plumarum apparatu tuniculā, facilius venatur & me-
lius. O VERBUM æternum! quid tibi tandem stimulos
admovit, ut tam fragili naturæ copulari, illamque sibi in-
sponsam eligere velis. Perpende tecum ô Angelorum Prin-
ceps, quam inopi stirpe oriunda sit, quam vilis & abjecta
ejus conditio. Filia scilicet est, perfidi & infelicitis Adam
cujus profapia ad scopulos infamiae adhæsit, qui ab eā
progeniti fuere, vel in fortunas aliorum, tanquam in va-
cuam possessionem grassabantur, vel inculpatissimorum
sanguine manus contaminabāt, vel Orbem rapinis exhau-
riebant, vel Dæmonibus ipsis ut omnium bonorum largi-
toribus impiè litabant. Novit hæc optimè Sponsus Cœ-
lestis CHRISTUS JESUS, novit; sed incredibili amore
erga naturam humanam captus, nihil aliud loquitur, quàm
Delicia mea esse cum filiis hominum. O amorem im-
mensum! amorem sine modo, amorem sine termino! a-
morem sine exemplo, amorem sub quò intellectus deficit
animus verò ipse, in summam & æquissimam sanè, volu-
ptatem resolvitur quâq; uberiorem amplius imaginando,
consequi non valet. Quod quis in dubium vocare aude-
bit? si illi primævum lugendumque mundi statum in me-
moriā melius revocare, si obductas ejus cicatrices dili-
gentius commemorando refricare placebit. Perferebat,
etenim mundus acerbissimum casum, paradisi noxæ origi-
nalis distentus, à quatuor aut quinque millibus annorum
decumbebat. Jam omnis spes præcisa ipsi videbatur sa-
lutis,

luti, adeo, ut non minus pharmaco quã contagioso morbo conficietur. Nullum præsentius & efficacius solamen cernebat, quam si ipse CHRISTUS in has terrarum oras veniret, & quasi exortum Solis jubar, vultu aspectuq; suo jucundissimo, moribundum mundum sanitati redonaret. Lento quidem gradu tam sublimis negotiatio, CHRISTI nimirum adventus, in *Consistorio Sanctissimæ Trinitatis* procedebat, & per tot millia annorum, arrigebat totius Orbis morte laborantis mentem. Tandem; ut extremis morbis, extrema solet adhiberi medicina, omnes suadæ, gratiæ, vires CHRISTUS JESUS explicans, invisit lethaliter mundum ægrotantem; sapientem medicum profectò æmulatus, præstolabatur prius, summum mundi paroxysmum, donec nimirum *Peccatum & Concupiscentia*, vires suas omnes evomerent; postmodum autem, cum neq; Natura, neq; Lex Mosaica, tantis malis defatigato mundo, mederi potuisset, ipse morbum pestiferum, æviternam minantem perniciem propulsando, pristinæ incolumitati reddidit. *Ad sanandum* (utar dulcissimis *Augustin: serm: 59. verbis*) *grandem agrotum, descendit omnipotens medicus, humiliavit se usque ad mortalem carnem, tanquam usque ad lectum agrotantis.* Piissimum adhuc medicum imitatus, non spiritibus coelestibus, non ulli mortalium salutem nostram, concedit, sed in propria personâ *semetipsum exinanens, formam servi accipiens, saluberrimum ingenti morbo antidotum adhibuit.* Et quod omnem stuporem superat, quod sortem mediocritatis humanæ transcendit, se ipsum nobis pharmacum confecit; imò ipse ægritudine intolerabili, in carne humanâ confici voluit.

mabile. O incomparabile medicinae genus, per quam
Medicus tantus (ut inquit August. serm. 19. de SS.) vo-
luit agrotare, & agrotos ipsos, quibus salutis remedium
procuravit, sua infirmitate curare. Quis jam intimo-
res ingenii tui recessus penetrare valet O Excellentissime
Magnae, hujus Orbis, Reipubl. Doctor? Non te præter-
ibat (adverto) theriacam de serpentis carne confectam,
moribus serpentinis mederi. Non te latebat (video) scor-
pionum carnes oleo coctas, contra scorpionum aculeos
prodelle; idcirco, carnem quoque nostram, contagiofo-
serpentis scorpionisq; infernalis ictu sauciatam ac intoxi-
caram; tua sanctissima peccatiq; experte carne sanare vo-
luisti. Agnoscat jam mundus fortunam suam, faustis & se-
cundis ominibus prosequatur beatissimum suum statum,
copiosq; persusus gaudio, cum *Propheta* clamet. *Co-
gitationibus tuis non est qui similis sit tibi Domine.*
Quis enim unquam votis ausus erat sperare, nedum con-
jecturâ prælagire prosperitatem tantam? ut nimirum
Dēus Opt: Max: mundo, qui scalas penè ipsas, jam cœ-
lo, gigantum more, ad suprema ejus domicilia excinden-
da, admovebat; tam illustre favoris documentum, per
tam stupendam medicinam exhiberet. Sed, quid adhuc a-
liud mundus erat, antequam Maximus Imperator, sub no-
stri generis similitudine potentiam suam clauderet? quàm
Urbs mortalium amplissima, quam Capitalis ejus hostis,
cum tota infernali catervâ, per quinque millia annorum (ô
prolixa & tædiosa tempora) obsidebat, in ultimamq; fer-
mè necessitatem & inediam redigebat. Superbiâ tumidus,
tragicæ hujus Urbis cladi insultans, incastris suis, stento-
reas edebat voces. *Comprehendam terrarum Orbem,*

ut

*in nidum, Et ut derelicta ova absumam, nec erit qui
 effugiat me Et ad versetur mihi.* Princeps autem Urbis
 in summis & continuis lachrymis votum erat, ut aliquis
 rebus ejus lapsis succurrere, tempora tam afflicta suble-
 vare posset: nihil quidquam ardentioribus votis expetebat,
 quam ut finem tot ærumnis CHRISTI JESU adventus
 adferret, ideò incessanter hocce lugubri carmine cœlum,
 ipsum sollicitabat. *Quis dabit ex Sion salutare Israel?*
 Sed tam magnæ molis deliberatio, tardos habebat pro-
 gressus, atq; per tantam seculorum seriem difficiles ad ho-
 diernam lucem explicatus; quâ jam, illa fervidissima illius
 vota ad desideratû & lætissimum perducuntur eventum.
 Hodie enim, elegantissima, omni deliciarum genere refer-
 ta, splendentibus velis, Navis Regia, Beatissima nimirum
 MARIA, in portum ejus devenit, e quâ, cum mundus, pa-
 nem Angelorum, panem cœlestem, panem vitæ æternæ
 accipiat, qui libere fame rapida pressam confortabit, cur
 vel minimo se ipsam dolore maceraret: e qua præstantis-
 sima Navi, cum manna suavissimum, de cœlo transmis-
 sum sumat; Salvatorem nimirum dulcissimum, qui totum
 quasi cœlum dirumpens, omnes Deditis suæ thesauros,
 omnia misericordiæ viscera, imò totum se quantum quan-
 tus est, cum omnibus donis & favoribus in illam effudit,
 cur vel tenuissimo mærore hodie conficeretur. Ex qua de-
 niq; pulcherrima Navi, cum preciosissimam unionem, nō
 jam ex rore & Jove tonante, (prout illa apud Plinium lib:
 14. c. 13.) sed ex purissimo Deiparæ Virginis cruore, & ex
 incomprehensibili Spiritus S. virtute concretam adifica-
 tur, quæ jam immensas nec intellectu Angelico perve-
 stigabiles opes Urbi huic suppeditavit, cur non summis & e-
 ximiiis gaudiis locum hodie concederet? Ingentem re-
 exul-

exultandi ansam, iustissimamq; nactus est hodie, dum se, ex tam tristissimis & periculosissimis casibus, solius CHRISTI incarnati beneficio ereptum esse videt, confluxumque rerum prosperarum, postquam ad finem mala pervenerunt, cernit, quem ne quidem spe ac votis concipere poterat. Imò crediderim, ego, ipsam commemorationem, præteritæ calamitatis ipsi gratam esse, solatiumq; graviora perpesso, non mediocriter adferre. Ut enim illis, qui ex gravi morbo recreati sunt, jucundior est fructus, & acrior in integrum restitutæ sanitatis sensus, quam si nunquam ægri fuissent; ita nemo melius sua bona novit, quam totus Orbis, quem sævi labores, quem inæstissimi eventus plurimum exercuerunt. Nullam profecto, etiam si vellemus, O. O. AA. SS. ; hodiernâ die, tristandi, summam verò tripudiandi causam habemus, dum præter prædicta beneficia, insignem in incarnatione JESU, metamorphosim, inenarrabilis boni nostri complementum esse agnoscimus. Vos jam sermone meo compello, qui horum corporum celestium motus, positus, eorumq; phaenomena comprehenditis. Nonne vos *Solem in Leone* tanquam in proprio, tanquam in maximæ dignitatis, tanquam in imperanti & igneo signo, ob intensiores tunc ejaculatos ardores, commorari asseveratis? Dum verò ad *Signum* deflectit *Virginis*, inter *Leonem & Libram* medius, nonne tunc *Solem in Signo* temperatiori, clementiori, (ob moderatum calorem) habitare affirmatis? nonne *Solem* in æde exultanti esse dicitis, ipsumq; Exulem quasi & peregrinum appellatis? Nullus sane negare audeat, tam unanime omnium Vestrum effatum. Quid jam Deus est aliud, quam Sol æquitatis splendidissimus, a quo, inops genus mortalium, cum toto Beatarum mentium exercitu unicum lucis vitæq; radio-

radiolum emendicat. Antequam hic Sol per ineffabilem incarnationem Mundi Hemisphærio illuxisset, Signum Leonis, Signum maximæ dignitatis, Signum imperas atq; igneum incolebat. Nonne in Signo imperanti erat? cum in illo felicitatis folio ab æterno collocatus, regeret ad placitum omnia, & fatorum seriem admirabili potestate dispensaret; qui si quando terrorem imis pectorum medullis incutiebat, quis ad ejus speciem non perhorrescebat? Nonne in Signo dignissimo erat? dum in throno ex Saphiris pulcherrimè concinato, tanquam serenissimo Mundi Princeps federet, amplissima, quâ præditus est, majestate, expers omnium malorum, immortalis, natura perfectissima, imò ipse fastigium & extrema linea felicitatis; cujus nomen quoq; nullâ Oratione vel ratione explicandum summus Pontifex solus, idq; in anno tantum semel, *decimâ lunâ Septembris*, in interiori sacrario, arcanò quodâ more à Moysè tradito, cum ingenti tremore pronuntiabat. Nonne in Signo igneo erat? cum mundi hujus universam machinam, generali aquarum diluvie suffocaret, dum Sodomam & Gomorrhâ igni depopulandam devoveret. Nonne in Signo Leonis erat? dum totus mundus ad æstum furoris ejus intolerandum fermè corrueret, dum tanquam *Leæna* (ut ipse per *Oseam* c. 13, fatetur) vindictam atrocissimam de sceleribus ejus sumeret. Hodierna jam tandem die. O mutationem. O metamorphosim inopinatam! dum in signum, vel potius in sinum Virginis Beatæ devenit, benignissimum & clementissimum signum occupavit. Quidni benignissimum? cum jam omnem Majestatem, omnem furorem deponat, & Agni verèq; magni indolem assumat. Quidni clementissimum? siquidem ille, de cujus prius vultu, judicium prodibat, & cujus oculi meras videbant æquitates, nunc parvulus, omni seclusâ irâ &

D

magni-

magnificentiâ, unâ lachrymulâ placetur offensus, uno suspirio gravissimas condonet noxas, injuriarum omnium prorsus oblitus, blandissimè cum Orbe terrarum, per facram puellam colludat, totum se illi consecret, irasce ignoret, ferire puerulus non cogitet. Quid plura? quid diviniora? Hoc signum Virginis purissimæ Sol candidissimus CHRISTUS JESUS ingressus, Exulem se & Peregrinum toti Orbi re ipsâ ostendit. In ipsis quippe maternis visceribus delitescens, profani Imperatoris mandato, dulcem Patriam, tristi exilio mutare cogitur, ne ex genuini Soli affectione primum etiam spiritum delibaret, peregrinus nascitur, Exul nascitur. Nato, subinde & vix quadraginta dierum infantulo, aliud exilium decernitur, intentatur tenello, & adhuc ex angui jugulo sævissimi Regis mucro, parvulorum aliorum cruore innocenti perfusus, ex cultris victimariis ereptus, in ultimas barbaræ gentis oras fugit sine lare, fugit sine pignore, fugit sine hospitio, fugit Orbis terrarum exul, ferme à communi luce & spiritu seclusus. Hoc signum Virginis ingressus, jam inter *Leonem & Libram*, inter nimirum *Patrem* æternum, rigidamq; ejus *Justitiâ* medius consistit. Jam amplius ille summus arbiter rerum humanarum, ad severissimam lancem æquitatis examinare nostra flagitia, illaq; tam gravibus suppliciis vindicare non potest. Medium enim, imò advocatû hodie *Solem* adepti sumus, per quem Pater Æternus, neglectâ veluti justitiæ staterâ, in arctissimam nobiscum gratiam revertitur, suavissimoq; foedere, in intimum amorem coalescit. O DEUM immortalem! quis jam vel mente concipere valet, tantos coeli favores, qui nobis in hoc telluris infimæ globo, per Solis lucidissimi CHRISTI JESU, in signum Virginis descensum obtigerunt, Non, si me Hercules Tulliana
mih

mihi adsit facundia, non si Demosthenis Myrothecia, e-
 narrare possem fortunam modernam quæ attritum malis
 immensis mundum, beatissimo beneficiorum Christi pro-
 ventu, in antiquum splendorem restituit. Non, si habuero
 Cherubinatorum spiritu dissertationem afflatam, vel linguã
 Seraphinorum impetu incensam, digno elogio celebrare
 possem tot laboribus & ærumnis CHRISTI incarnati, par-
 tam nobis, inæstimabilem illam dotem auræ libertatis,
 quam tanquam preciosissimum depositum, quousq; rebus
 mortalium adsumus, conservare cum summâ animi reli-
 gione & voluptate tenemur. Exeste jam toto Orbe inœ-
 rores, Secedat è pectoribus angor. Procul este dolores
 feveri cordium carnifices. Solas sibi partes vendicet læ-
 titia. Quemadmodum enim illis, qui in vasto mari, pericu-
 lis ac tempestatibus diu multumque jaçtati sunt, nihil exo-
 ptatius, nihil auspicius visu evenire potest; quàm si Ge-
 mellorum Sydus, coelo lumen suum exerat, unde præscii
 fluctuantium animi, spem propinquæ serenitatis augurari
 solent. Sic non est dubitandum, quin nos gratissimâ vo-
 luptate perfundi debeamus, qui jam non Gemellorum Sy-
 dus, sed ipsum in Signo Castissimæ Virginis, induciarum
 Solem conspicimus, extollentem signum ad sperandam,
 jam fixam & perpetuam pacem, quæ sola in solido locare
 potest fortunas nostras, tantis malis & miseriis per tot an-
 norum millia afflictas. Non est dubitandum, quin illu-
 stres in toto etiam corpore, hilaritatis notas præferre te-
 neamur, dum jam charissimo Solis in signo Virginis, nem-
 pe CHRISTI JESU conspectu fruimur, qui nobis lucem
 serenissimam retribuit, qui nubem anxiiis mentibus deter-
 sit, qui illam peccati originalis diuturnam tempestatem,
 sedavit, quæ tanto impetu humanæ naturæ cymbam con-
 cusserat, ut generale quoddam & commune interitus æ-

terni discrimen sibi instare judicaret. Non est dubitan-
dum, quin non solum largam materiam suppeditet, sed
honorificam etiam, in effusissimam lætitiã erumpendi
necessitatem imponat, non jam ille *Scrapides*, quem Æ-
gyptii Solem tenebrarum depulsorem interpretantes, so-
lemni annuã recordatione, ad sempiternam posteritatis
memoriam nobilitabant. Sed Sol ille nitidissimus Ser-
uator & σωτηρ generis mortalium, qui in Signum Virgi-
nis descendens, nubeq; humanitatis seipsum contegens,
enormes veterum errorum tenebras depulit, Christianæ-
que religionis splendorem jucundissime per Orbem spar-
sit. Verum; in ipsã etiam fidei Cymbulã, immensum
hoc mare decurrens, fessus sum, jam languidus & hærens
obmutesco, corpore & animo, quasi deliquium passus
corruo. Sermo enim non adest amplius rebus immen-
sis, nec se ulterius explicare valet animus, ingenti STU-
PORE & LÆTITIA circumfusus, ac debilitatus;
ob omnium rerum optandarum fructus, qui nobis ad fre-
mentem etiam totius inferni invidiam, illustrissimo
CHRISTI incarnati favore suppetunt, ob præclarissima
dona hodie à Mundo, per jucundissimum Salvatoris ad-
ventum possessa, quorum magnitudinem cum mecum
impensius reputo, meditari hæc debeo; quod, si quispiam
nimirum hos rerum felicissimos eventus, hanc magnam
fortunam præfagire mundo intendisset, non solum teme-
rarius augur, sed insulsus, & commotæ mentis judicatus
fuisset. Præstantius enim est id, quod CHRISTUS
JESUS in nos præter expectationem contulit, quam
ut vel Cræsus ipse, universas si opes exhauriat, par esse
possit, aut mihi si fontes aurei (ut Poetæ fabulantur) do-
mi sunt, aut Pactolus aliquis aureas voluens arenas. Ni-
hil

240
hil jam felicitati nostræ amplius deest, quàm ut seriâ æ-
stimatione veneremur, religiosissimâque recordatione,
consecremus, tam venerabilem Supremi Numinis indul-
gentiam. Quocircâ supra reculas humanas, instar aq-
ularum erecti, ad illius aureæ tranquillitatis sacrarium, luci-
dissimamq; Mysterii hujus divini caliginem deveniamus,
in illâ mentem à rebus fluxis, ab infamibus voluptatis sco-
pulis avocata, detineamus. Nullum aliud in hisce ter-
ris nobis sit hoc tempore negotium, quam ut stabulum
mente ingressi, jacentem parvulum JESUM adoremus,
ab illo tanquam Eruditissimo Professore sublimem illam
Philosophiam, humilitatem nimirum mundi; contem-
ptum discamus, & ut varii præceptorum suorum mores
& indolem æmulati sunt, ut Aristotelis gibbum Peripate-
tici, Cyri aquilinum nasum Persæ, ita & nos præstantissi-
mas CHRISTI JESU virtutes studiosè æmulemur.
Nihil hodie agamus, quam ut supremum omnium bono-
rum dispensatorem intimo affectu veneremur, ut ille,
Celsissimos Principes nostros, ingentia Imperii pignora,
tanquam benefica Sydera è cælo populo transmissa, tar-
dissimè patriæ illi aulæ restituat. ut Amplissimos Pru-
dentissimos ac Consultissimos hujusce Reipub. Consu-
les & Senatores, Depositores publicæ salutis, Vindices pa-
triæ dignitatis, diutissimè & felicissimè clavum Reipub.
moderari concedat; ut totam hanc cum URBE Mega-
polim, deplorandis calamitatibus tam diu attritam, pro-
superiori tandem proventu in antiquum illum splendorem
restituat. Ut hoc florentissimum utriusque sapientiæ
Seminarium suâ clementiâ & benignitate secundet, quò
magis ac diutius literarum gloriam seculique dignitatem
propagare possit, ut Germaniam florem illum quondam

literarum Solem illum Gentium, illam hominum officinam, funesto lugubrique bello penitus collapsam in antiquum decus revocet, usuraque tranquillioris status per tot tempora, horrendis cladum tempestatibus agitatam frui permittat: ut nos ad extremum omnes, coelesti suo favore complecti, nosterque Emmanuel per totum hujus ærumnosæ vitæ curriculum manere dignetur, donec ipsum in illa æternitatis immensæ spatia, ex hac mundanarum illecebrarum caligine educti, de facie in faciem, in illa supremâ Hierosolymâ intueamur, inter coelestium concentus amorum DIE o ipso pleni, festivum ad Clepsydram æternitatis hymnum cantaturi, eamque vitam traducturi, quæ nec temporum mens nec felicitatis modo circumscribitur, quam nec oculus vidit, nec auris audivit, nec humana mens capere potest.

Tibi jam Magnifice D. Rector, Princeps Senatus Academiæ, quod sacra hæc nostra, auspiciatissimo tuo conspectu rite secundare voluisti, magnas reporto gratias. Non minores Vobis Reverendi admodum Excellentissimi Clarissimi Domini Professores, Doctores debeo, quod ludum hunc nostrum literarium severioribus vestris conatibus prætulertis. Similiter & vobis obstrictum me agnosco Amplissimi Prudentissimi hujus Urbis Senatores, quod venerabili suâ præsentia, exilem hunc actum meum condecoraveritis. Devinctus sum & Vobis Reverendi plurimum VERBI DEI Ministri, Clarissimi ac Doctissimi Artium Magistri, Viri & doctrinâ & virtute præstantissimi, quod vilem sermonem, meum adventu gravissimo, auribusque benignissimis exceperitis. Excipiat me potius & prius, ædes destinata furiosis

riosis & amentibus, quam ut me aliquandò tanti, Omnium Vestrum amoris, tantæ humanitatis subeat oblivio, donec illa vitæ portio in artibus residebit. Tibi domiq; Nobilissime & Eruditissime, ad sempiternum Ecclesiæ & Reipub. nomen progenite confessus, summas gratias habeo, quod tantâ celebritate & frequentia conflueris, ut ipsam quodammodo Academiam sedibus suis excitam, primâ fronte putarem; quod inquam conflueris, non tam ad ingenii ve eloquentiæ specimen, quàm ad honestum pietatis officium, debitum & consecratum piis manibus Maximi illius Imperatoris, in breve corpusculum sese ex amore contrahentis. In hanc præclaram inebere cogitationem cupio, ne ingrato & immemori hunc honorem & favorem delatum esse existimes. Annue, votis ô Sacra & ab humanis cogitationibus secreta TRINITAS unus DEUS, quem ita unam in TRINITATIS plenitudine colimus, ut item TRINITATIS æqualitatem in unâ Divinitate sine fine veneremur.

✠

D I X I.

Effe hominem natum dicis *Christumq̄, Deumq̄*
Res non humanâ percipienda fide.?
Vox hominem sonat; ast voci quæ præsidet intus
Credula mens coelo desuper orta venit.

ALIUD.

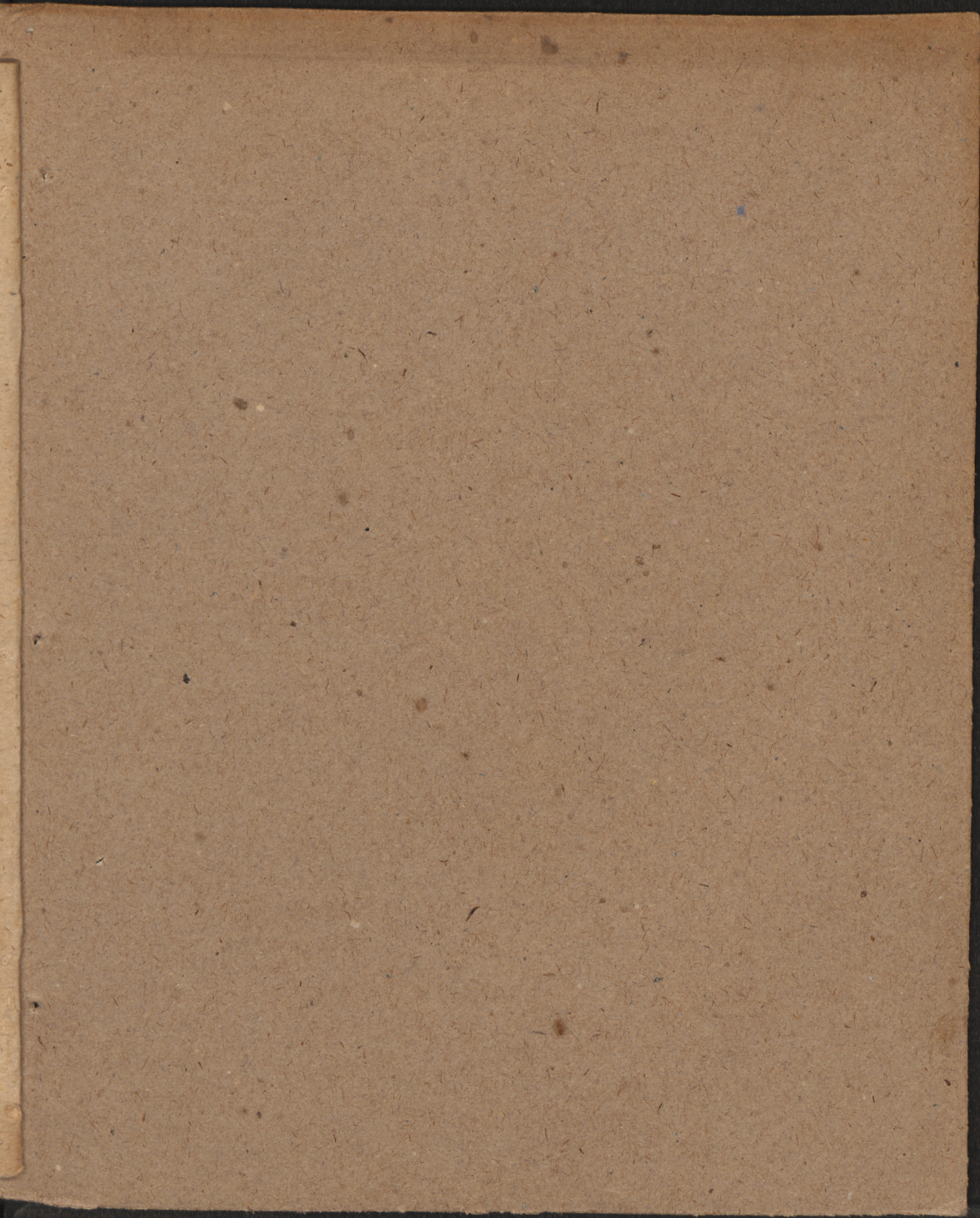
Quæris, quando piâ natum *Bodekerus JESUM*
Voce refert, operæ quale ferat precium.?
Fervidus Angelicos imitatus voce MAGISTROS
Angelico gestit se sociare choro.
Nempè Creaturæ sic nascitur ipse Creator;
Rursus & Auctori nascitur illa DEO.

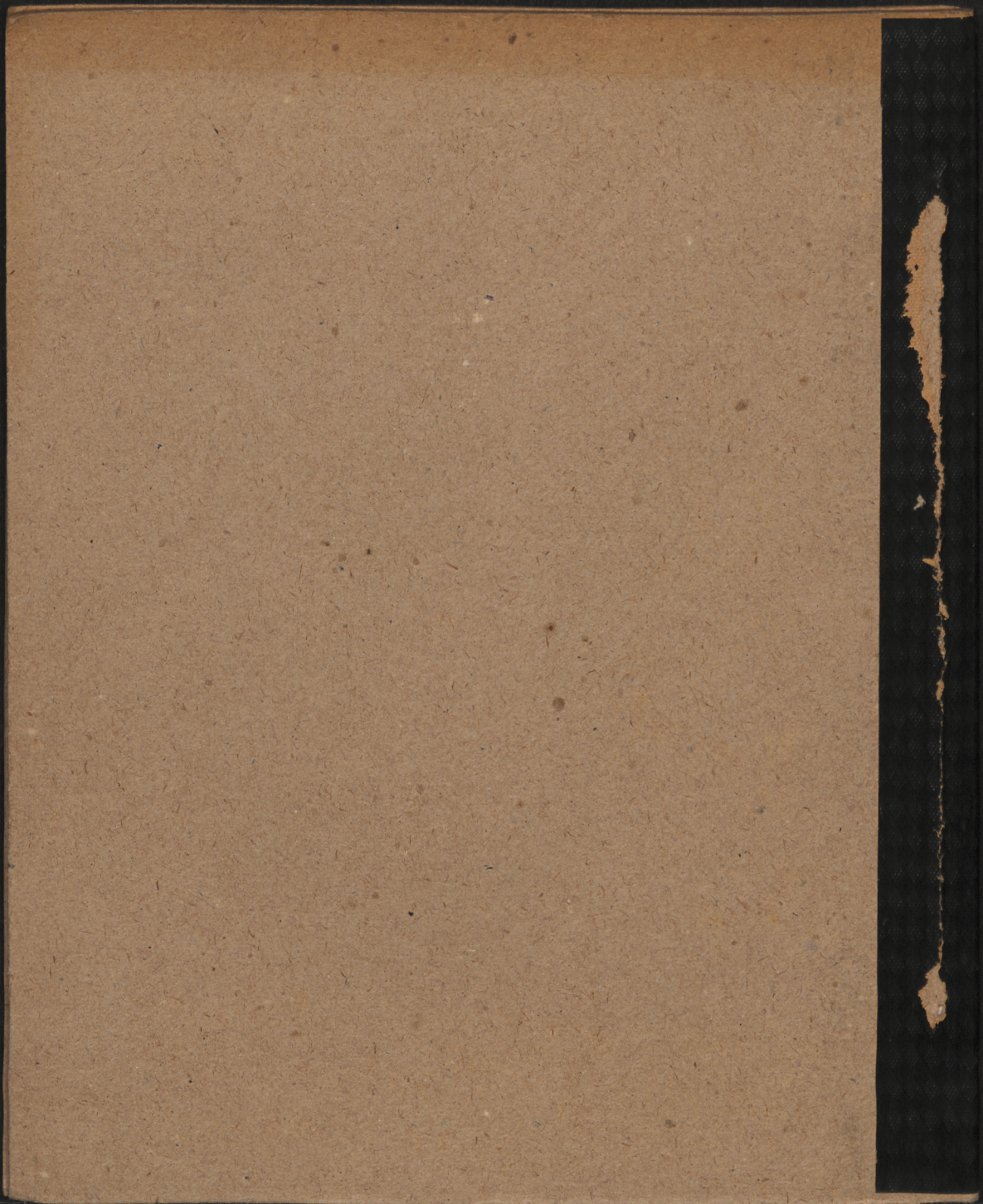
Ita.

VIRO CLARISSIMO AC DOCTISSIMO
DN. LAURENTIO BODOCK,
Philos. & Art: Magistro. Convictori suo
suauißimo, & Fautori studiosè colendo,
de salvificâ CHRISTI incarnatione, publicè differenti
applaudit,

Johannes Neubauer/
JUR: UTR: CAN:

241

riosis & amentibus, quam ut me aliqu-
um Vestrum amoris, tantæ humanitatis
donec illa vitæ portio in artibus refic-
Nobilissime & Eruditissime, ad semp-
Reipub. nomen progenite confessus,
beo, quod tantâ celebritate & frequen-
ipsam quodammodo Academiam sec-
primâ fronte putarem; quod inquam
tam ad ingenii ve eloquentiæ specim-
stum pietatis officium, debitum & con-
nibus Maximi illius Imperatoris, in b-
fese ex amore contrahentis. In hanc
bere cogitationem cupio, ne ingrato &
honorem & favorem delatum esse ex
votisô Sacra & ab humanis cogitation-
NITAS unus DEUS, quem ita ut
TATIS plenitudine colimus, ut
TATIS æqualitatem in unâ
sine fine veneremur.

D I X I.

